Td011_11

Σήμιρα μαύρος ουρανός σήμιρα μαύρη μέρα
σήμιρα βάλανε βουλή οι άνομοι Εβραίοι
οι άνομοι και τα σκυλιά και τρισκατιραμένοι
για να σταυρώσουν το Χριστό των πάντων βασιλέα.
Ο Κύριος εθέλησε να μπει σε περιβόλι
να λάβει δείπνον μυστικό για να τον λάβουν όλοι.
Η Παναγία η Δέσποινα καθόταν μοναχή της
την προσευχή της έκανε για τον μονογενή της
φωνή τής ήρθε εξ ουρανού και ’π’ αρχαγγέλου στόμα.
Σώνουν Κυρά μ’ οι προσευχές σώνουν και οι μετάνοιες
και τον υγιό σου πιάσανε και στον χαλκέ τον πάνε
μες στου Πιλάτου την αυλή εκεί τον τυραννούνε.
Χαλκέ χαλκέ φτιάσε καρφιά φτιάσε τρία πιρούνια.
Μα τούτος ο παράνομος βάζει και κάνει πέντε.
Συ Φαραέ μ’ που τα ’κανες πρέπει να μας διδάξεις.
Βάλτε τα δυο στα χέρια του τ’ άλλα τα δυο στα πόδια
το πέμπτο το φαρμακερό βάλτοτε στην καρδιά του
να τρέξει αίμα και νερό να λιγωθεί η καρδιά του.
Η Παναγιά σαν τ’ άκουσε έπισε και λιγώθη
σταμνί νερό τής ρίξανε τρία κανάτια μόσχο
για να της έρθει ο λογισμός για να της έρθει ο νους της
και σαν της ήρθε ο λογισμός και σαν της ήρθε ο νους της
ζητεί μαχαίρι να σφαγεί φωτιά να πάει να πέσει
ζητεί γκρεμό να γκρεμιστεί για τον μονογενή της.
Εσύ μανούλα μ’ σα σφαγείς σφάζονται όλες μάνες
εσύ μάνα μου σαν καείς καίγονται όλες μάνες
εσύ μάνα μ’ σαν γκρεμιστείς κρεμιώνται όλες μάνες
φώναξε τρεις γειτόνισσες και τρεις χαροκαμένις
τη Μάρθα τη Μαγδαληνή του Λάζαρου τη μάνα
και του Ιακώβ την αδερφή οι τέσσερις αντάμα
να κάντε μια παρηγοριά να παρηγορηθείτι
βάλτε κρασί μες στο γυαλί και άρτον παξιμάδι
το κρασί είν’ το αίμα μου και άρτος είν’ το σώμα μ’
και πιάστε το στρατί στρατί στρατί το μονοπάτι.
Το μονοπάτι τ’ς έβγαλε στης φυλακής τις πόρτες.
Άνοιγε πόρτα του ληστού και πόρτα του Πιλάτου.
Κι η πόρτα από το φόβο της άνοιξε μοναχή της.
Κοιτά δεξιά κοιτά ζερβά κανέναν δεν γνωρίζει
κοιτάζει δεξιότερα βλέπει τον Άγιος Γιάννη.
Εσύ Αϊ-Γιάννη Πρόδρομε που βάπτισες το γιο μου
δεν είδες μένα τον υγιό και σέν’ το δάσκαλό σου.
Τι να σου ειπώ μανούλα μου που διάφορο δεν έχεις[1].
Η Παναγιά πλησίασε γλυκά τον ομιλάει.
Δε μου μιλάς παιδάκι μου δεν μου μιλείς παιδί μου
Βλέπεις εκείνον το γυμνό τον παραπονεμένον

[1] Δηλαδή, που δεν έχεις συμφέρον ν’ ακούσεις, που δεν θα κερδίσεις τίποτε απ’ αυτό που θ’ ακούσεις.

όπου φορεί πουκάμισο [στο αίμα βουτηγμένο].